

skridt videre ved at tillade, at låntagere med gamle kontantlån kan tage den indbyggede fordel med sig ved omlægning af lånet. At man har tilladt dette, kan med rette kritiseres, men fra regeringens side valgte man på trods heraf at tillade en sådan overførselsret som en del af en række af de initiativer, regeringen tog for at få gang i et på daværende tidspunkt stagnerende boligmarked – initiativer, der i øvrigt må siges at have vist sig som en succes. Der var således tale om en enkeltstående situation, hvor man af hensyn til formålet valgte at nedprioritere den væsentlige indvending mod reglerne, at man derved knytter en fradragsret op på et lån, som intet har med det fradragsberettigede beløb at gøre.

At man ekstraordinært har accepteret en sådan fravigelse fra almindelige skatteretlige principper, er imidlertid ikke det samme som en generel accept af, at der ikke behøver være den store sammenhæng. Og en mere eller mindre ubegrænset overførselsret for kurstabet vil helt fjerne sammenhængen mellem det kontantlån, som kurstabet faktisk vedrører, og det p.t. eksisterende lån.

Hertil kommer, at skattereglerne har været kendt på omlægningstidspunktet, og at det har været muligt på dette tidspunkt at skifte realkreditinstitut uden konsekvenser for retten til fortsat kurstabsfradrag.

Man skal jo også være opmærksom på, at en generel tilladelse til, at kontantlån kan omlægges uden tab af kurstabsfradrag, medfører større usikkerhed hos obligationskøberne i relation til ekstraordinær indfrielse. Dette medfører lavere kurser og højere effektiv rente.

Det afgørende er imidlertid, at den såkaldte stavnsbinding ikke er noget, der er kommet til som en følge af skattereglerne. Der er derimod tale om en »binding«, der er en konsekvens af selve kontantlånsformen, og dermed om en »binding«, der som udgangspunkt har foreligget hele tiden.

Jeg har fuld forståelse for, at denne binding hæmmer konkurrenceforholdene i realkreditsektoren, men som anført er der af andre grunde væsentlige forhold, der taler imod at indføre adgang til at bevare kurstabsfradraget ved en genomlægning. Jeg er dog indstillet på nøjere at overveje, om der er muligheder for at bidrage til en bedre mobilitet på realkreditmarkedet.

Spm. nr. S 1989

Til skatteministeren (26/6 95) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Mener ministeren, at det er i overensstemmelse med »lovens ånd«, at stavnsbindingen af bolig-ejere og andre til ét bestemt låneinstitut er blevet genindført, fordi regeringen ville sikre, at der ikke blev adgang til mere end én låneomlægning?«

Begrundelse

For nogle år siden enedes alle i Folketinget om, at stavnsbinding af lånere til ét institut var urimelig både af hensyn til lånerne, men også til konkurrencen institutterne imellem. Det skete ved, at stempelmærker, der allerede var betalt, kunne tages med, uanset at kreditors navn blev ændret. Denne stavnsbinding er nu genindført, hvilket medfører præcis de samme urimeligheder som før.

Der henvises til en artikel i Jyllands-Posten den 22. juni 1995.

Svar (13/7 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Jeg kan henvise til mit svar på spørgsmål nr. S 1988.

Spm. nr. S 1990

Til økonomiministeren (26/6 95) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren oplyse, om regeringen vil ændre reglerne for kursfradragskonto, således at denne kan bevares, selv om låneren skifter låneinstitut, når låneren ikke ændrer hverken på restgæld, rentesats eller løbetid?«

Begrundelse

Det vil være aldeles urimeligt, såfremt boligejere og andre låntagere stavnsbindes til ét bestemt institut, fordi de ved at udskifte navnet på kreditor mister deres kursfradragskonto. Dette selv om hverken restgæld, rentesats eller løbetid ændres.